

Розділ 11

Розділ 11 ДЖОРДЖА СТУРБОВАНА

Почувши приглушений гавкіт, пан Ленуар схилив голову набік, наче стривожений пес. Він подивився на дітей. Але вони й виду не подали, ніби щось чули. Пан Ленуар ще прислухався, не кажучи ні слова. А тоді схилився над альбомом для малювання Джуліана й почав розглядати замальовки.

Діти відчули, що він просто зволікає, аби затриматися у класній кімнаті. У Джуліана з'явилася підозра, що панові Ленуару хтось розповів про гавкіт Тіммі й він прийшов, щоб самому це перевірити. Адже до класної кімнати він завітав уперше!

Тіммі знову загавкав, ніби здаля. У пана Ленуара побілів кінчик носа. Смоляний і Мерібел презирнулися, бо знали цей сигнал небезпеки. Побілілий кінчик носа завжди віщував бурю!

— Ви чуєте цей шум? — запитав пан Ленуар, карбуючи кожне слово.

— Який шум? — ввічливо перепитав Джуліан. Тіммі знову загавкав.

— Не верзійте дурниць! Ось ізнов той шум! — вигукнув пан Ленуар.

Цієї миті за вікном закричала чайка, яка кружляла у повітах леготу.

— А... це ж чайка! Ми їх часто чуємо. Іноді вони нявчать, як кішки!

— Авжеж! — сказав, ніби виплюнув слово пан Ленуар. — А ще ви скажете, буцім вони гавкають, як собаки?

— Можуть і як собаки, — погодився Дік, ніби трохи дивуючись. — Зрештою, якщо вони іноді нявчать, як кішки, то чому б їм не гавкати, як собаки?

Тіммі знов весело загавкав. Пан Ленуар різко розвернувся до дітей, закипівши люттю.

— Знов нічого не чуєте? Як ви цей шум назвете!

Діти старанно похилили голови набік, ніби уважно прислухаючись.

— Я нічого не чую, — сказав Дік. — Нічогісінько!

— Я чую вітер, — мовила Енн.

— А я — крики чайок, — додав Джуліан, прикладаючи руку до вуха.

— А ось грюкнули двері. Може, ви це маєте на увазі? — сказав Смоляний з безневинним виглядом.

Вітчим гнівно зиркнув на нього. Він і справді був дуже неприємним.

— А це шибки деренчать, — мовила Мерібел, бажаючи й свою пайку покласти до спільної справи, хоча й дуже боялася батька, бо добре знала, який він у гніві.

— Кажу вам, це собака, й ви це чудово знаєте! — рывкнув пан Ленуар, і кінчик його носа став геть білим. — Де цей собака? Чий він?

— Який собака? — насупившись почав Джуліан, і вид у нього був украй спантеличений. — Я тут нікого пса не бачу.

Пан Ленуар люто подивився на хлопця і стиснув кулаки. Було видно, що він залюбки зацідив би йому у вухо!

— Послухайте! — прошипів він. — Гарненько послу-
хайте й скажіть мені, чий же це може бути гавкіт, якщо
не собачий?

Тепер діти змушені були робити вигляд, що старан-
но прислухаються, бо їм стало лячно гніву чоловіка. На
щастя, Тіма більше не було чутно. Або він дав щурові
втекти, або зараз ласував ним! У будь-якому разі його
більше не було чутно.

— Вибачте, але я справді не чую собачого гавкоту, —
ображеним тоном мовив нарешті Джуліан.

— І я теж! — сказав Дік, а решта приєдналися до нього,
підтвердивши сказане.

Пан Ленуар розумів, що цього разу діти кажуть прав-
ду, бо й він більше нічого не чув.

— Коли я упіймаю цього пса, я його отрую! — сказав
він дуже повільно й чітко. — У моєму домі собак не буде!

Він повернувся на підборах і швидко вийшов, і дуже
вчасно, бо Джорджа ладна була кинутися у бій, і по-
чалася б справжня бійка! Енн поклала руку на плече
Джорджі, аби вона щось не закричала навздогін панові
Ленуару.

— Ти зіпсуєш нам всю гру! — прошепотіла Енн. —
Мовчи, Джорджо!

Джорджа прикусила губу. Вона з люті спершу почер-
воніла, потім зблідла й, нарешті, тупнула ногою.

— Та як він сміє, як він тільки сміє! — вибухнула
вона.

— Стули губу, дурненька, — сказав Джуліан. — За-
мий повернеться Блок. Ми маємо удавати, ніби про-
сто вражені химерією пана Ленуара про собаку в домі.
Блок ні про що не має здогадуватися, бо він вміє чита-
ти по губах.

І тут з'явився Блок, несучи пудинг з безвиразним виглядом. Такого дивного обличчя діти ще не бачили: його вираз ніколи не змінювався. Як влучно зауважила Енн, це була справжнісінька воскова маска.

— І як це панові Ленуару залізло в голову, буцім тут гавкає собака? — почав Джуліан, і решта впевнено його підтримали. Якщо Блок і справді читав по губах, він би здивувався розмовам про те, є чи нема в домі гавкучого пса!

По всьому діти пішли до кімнати Смоляного і розпочали військову нараду.

— Що нам робити з Тіммі? — запитала Джорджа. — Смоляний, чи знає вітчим про існування таємного ходу за стінами Вершини контрабандистів? Чи може він проникнути туди й знайти собаку? Ти ж знаєш, що Тіммі може накинутися на нього.

— Либонь, може, — задумливо мовив хлопець. — Не знаю, чи відомо вітчиму про таємні ходи. Тобто знати він може, але, схоже, не орієнтується, де там вхід. Я сам натрапив на вхід випадково.

— Я повертаюсь додому, — раптом заявила Джорджа. — Я не збираюся наражати Тіммі на отруєння.

— Ти не можеш їхати додому сама, — зауважив Джуліан. — Це виглядатиме щонайменше дивно. Якщо ти поїдеш, то й ми з тобою, і в нас не буде ніякого шансу розкрити цю таємницю.

— Ні, заради Бога, не їдьте й не залишайте нас! — сказав стривоженим голосом Смоляний. — Мій вітчим сказиться, він тоді просто сказиться!

Джорджа завагалась. Вона не хотіла справляти клопіт Смоляному, який їй дуже подобався. Але, з іншого боку, вона не могла піддавати Тіммі небезпеці.

— Ну... я потелефоную батькові й скажу, що скучила за домом і хочу повернутися, — мовила Джорджа. — Скажу, що сумую за мамою. Це щира правда. Я справді за нею сумую! А ви залишайтеся й розв'язуйте загадку. Буде нечесно, якщо ви будете намагатись утримувати мене, знаючи, що я повсякчас хвилюватимуся через те, чи не проникне хтось до таємного проходу й не кине собаці отруєного м'яса.

Інші про це не подумали. Це було б справді жахливо! Джуліан зітхнув. Доведеться погодитись на те, що Джорджа зробить все по-своєму.

— Гарзд. Телефонуй батькові, — вирішив він. — Телефон унизу. Якщо хочеш, зроби це зараз. Здається, в цей час там нікого немає.

Джорджа пішла коридором до дверей, відчинила їх і спустилася сходами до темної шафки з телефоном. Вона назвала телефоністці потрібний номер.

Довелося довго чекати. Потім дівчина почула гудки, які означали, що в Кирін-котеджі лунає дзвінок. Вона почала думати, що сказати батькові. Їй треба, конче треба повернутися з Тіммі додому. І хтозна, як пояснити батькові все про Тіммі... а, може й не згадувати про нього. Але вона твердо вирішила їхати додому сьогодні чи завтра!

Дзвінок на тому кінці дроту не вгавав, лунав раз по раз, але ніхто не відповідав. Вона не чула знайомого батькового голосу... тільки гудки. Чому ж ніхто не підходить?

До неї озвалася телефоністка:

— На жаль, ніхто не відповідає.

Джорджа з прикрістю поклала слухавку. Може, батьків нема вдома? Треба зателефонувати трохи пізніше.

Бідолашна Джорджа тричі намагалася додзвонитися, та де там... Ніхто не відповідав! Коли вона втретє вийшла з телефонної шафки, її побачила пані Ленуар.

— Намагалася додзвонитися додому? — спитала вона. — А хіба ти не чула новини?

— Листа досі не було, — сказала Джорджа. — Я тричі намагалася додзвонитися до Кирін-котеджу, але щоразу ніхто не відповідав.

— Ну, сьогодні вранці ми отримали звістку, що жити в Кирін-котеджі стало неможливо через жахливий гуркіт і стукіт робітників, — м'яко сказала пані Ленуар. — Телефонувала твоя мати. Вона сказала, що цей шум доводить твого батька до шалу, й вони збираються десь на тиждень виїхати, доки в домі не стане тихо. Але пан Ленуар відразу ж написав листа твоїм батькам і запросив їх сюди. Завтра знатимемо їхнє рішення, бо ми просили їх повідомити про відповідь телефоном. Сьогодні ми, як і ти, теж не додзвонились, бо вони, либонь, вже виїхали.

— Отакої! — сказала Джорджа, здивована всіма цими новинами, вона ніяк не могла зрозуміти, чому мати сама не написала їй про все.

— Твоя мати сказала, що написала тобі, — повідомила пані Ленуар. — Може, лист прийде з наступною поштою. У нас тут трохи дивацька пошта. Нам буде приємно прийняти твоїх батьків, якщо вони вирішать приїхати сюди. Особливо пан Ленуар чекає на зустріч із твоїм розумним батьком. Він вважає його достоту генієм!

Джорджа нічого не сказала на це й повернулася з поважним виразом до друзів. Вона відчинила двері, й всі одразу здогадалися, що в неї є новини.

— Я не можу повернутися з Тімоті додому, — повідомила Джорджа. — Батьки не можуть переносити той галас і гармидер у будинку й просто десь поїхали!

— Халепа! — вигукнув Смоляний. — А проте я радий, що ти залишаєшся тут, Джорджо. Мені вкрай не хочеться розлучатися з тобою і з Тіммі!

— Твій тато написав моїм батькам і запросив їх приїхати сюди погостювати, — сказала Джорджа. — Ніяк не втямлю, що мені робити з Тіммі! А вони ж напевно почнуть про нього розпитувати. Я не зможу брехати їм просто в очі, буцім залишила собаку в Олфа, сина рибалки абощо. Не можу збагнути, що робити!

— Ми щось придумаємо, — пообіцяв Смоляний. — Може, я знайду когось із місцевих, хто потримає його. Це було б круто.

— Атож! — підбадьорилась Джорджа. — Чом я раніше про це не подумала? Будь ласка, Смоляний, знайди когось якнайшвидше!

Але в цей день не було змоги щось робити, бо пані Ленуар запросила дітей після підвечірку зіграти з нею в карти у вітальні. Тож ніхто із них не міг вийти з дому і відшукати когось, кому можна було б доручити пса.

«Нічого, — подумала Джорджа. — Сьогодні він безпечно переночує у мене в ліжку! А там і до ранку недалеко».

Пані Ленуар вперше запросила дітей до себе.

— Розумієте, пан Ленуар сьогодні ввечері пішов у важливих справах, — пояснила вона. — Поїхав автівкою на суходіл. Він не любить, коли його турбують вечорами, тож у мене не було змоги бачитися з вами так часто, як хотілося б. Але нині я можу собі це дозволити...

Джуліан подумав, чи не поїхав пан Ленуар на суходіл у якихось контрабандних справах? Адже контрабанду треба якось доправляти на суходіл, і якщо вчорашні нічні сигнали якось стосуються контрабанди пана Ленуара, то, може, він зараз везе крам за призначенням!

Різко задзвонив телефон, і пані Ленуар підвелася.

— Гадаю, це дзвонять твої батьки, — сказала вона Джорджі. — Зараз почуємо новини! Може, завтра вони вже будуть тут.

Вона вийшла в хол. Діти нетерпляче чекали: придуть батьки Джорджі чи ні?

Що можна придумати для порятунку Тіммі?